

[Undervisningsministeren]

Det allervigtigste er, at vi nu får det vedtaget, at vi går i gang. Vi har nogle rammer, og vi har noget at begynde med. Så gør vi nogle erfaringer, og så ser vi, hvordan vi tilpasser det senere hen.

Hvornår kan vi sætte de lokale kurser i gang, spørger fru Lilli Gyldenkilde. Ja, ikke med en uges varsel og heller ikke med 14 dages varsel, men det skulle gerne være sådan, at vi allerede her til efteråret kan lave nogle lokalt udarbejdede kurser for langtidsledige. Vi har sat 20 mill. kr. af. Hvis det bliver en succes, kan det blive det punkt, vi vil skaffe flere penge til ved en senere lejlighed, ved en omprioritering.

Om der er nogle steder, hvor man kan begynde i september, kan jeg ikke sige. Så kan der være andre steder, hvor man kan begynde i oktober. Vi vil sætte alle sejl til. Det vil i høj grad bero på initiativrigdommen på skolerne og i virksomhederne, hvor hurtigt disse pladser kan etableres. Der vil hvile det pres på de pågældende, at de 20 mill. kr. har vi i år, og at det ville være godt, at de viste sig i stand til at bruge dem i år. Derved har vi, så vidt jeg kan se, lidt af en garanti for, at vi nok skal få disse pladser etableret.

Kaj Poulsen (S):

Jeg vil først sige til hr. Estrup, hvad jeg ikke fik tid til i de korte bemærkninger, at når han gør et stort nummer ud af, at vi ikke vil stemme imod de ændringsforslag, regeringen har stillet, må det jo være, fordi de er bedre.

Hvad går ændringsforslagene ud på? De går ud på, at man flytter skæringsdatoen fra 1. juli 1983 til 1. juli 1985. Her skal jeg erkende over for hr. Estrup, at den bombe, der ligger under de langtidslediges økonomi og hverdag, er den samme. Luntten er blevet lidt længere. Katastrofen vil være den samme, når luntten er brændt op. Det er såmænd baggrunden for, at vi ikke vil stemme imod dem. Disse mennesker får altså et par år mere, men det gør ikke forslaget spiseligt. Lad det være sagt.

Arbejdsministeren sagde, at hun ikke kunne forstå, at socialdemokratiet ikke ville være med til dette forslag, hvor man jo vil give de langtidsledige alle muligheder, skønt med uddannelse, og man vil sørge for, at de får arbejde på den ene eller den anden måde. Ja, det lød jo pragtfuldt, og hvorfor ville social-

demokratiet ikke være med til det? Ja men det vil socialdemokratiet også gerne. Nu ved jeg ikke, hvor ministeren er henne, men hvis det var et tilbud om forligsforhandlinger – nå, det er ministeren nok ikke interesseret i – på det grundlag, ministeren her gav udtryk for, er vi parate.

Vi er med til at gennemføre lovforslag nr. L 109, hvis ministeren i de forhandlinger, vi skal have, vil love, at nr. L 110 ikke gennemføres. Så har vi en uddannelseslov med et positivt sigte uden at straffe de langtidsledige, fordi vi ikke har formået at skaffe beskæftigelse i dette samfund. Så er vi derhenne, hvor vi kan snakke om sagerne, og så synes jeg faktisk, det er godt, at vi nu har fået 12 søgkedage ekstra til at forhandle disse ting i. Jeg synes, det var positivt, hvad ministeren snakkede om her, for hun kom slet ikke ind på, hvad det var, der skulle følges op af de her meget flotte ting, ministeren redegjorde for.

Det tilbud står ved magt fra socialdemokratiets side. Lad os indgå det forlig, og lad os bare binde os til hinanden meget stramt; det her skal vi nok få til at køre. Vi tror stadig væk ikke på, at vi kan klare den opgave at give alle et uddannelses tilbud i 18 måneder, men vi kan forsøge det uden at hænge denne voldsomme sanktion i halen.

Jeg vil godt sige til ministeren, at det var en nydelig måde at svare mig på, når man har lavet et nyt forlig. Det var en skam, at ministeren ikke var her, da hun fik forligstilbuddet fra socialdemokratiet, men hun får det nok refereret. Efter at vi ved førstebehandling i udvalget har fået utallige svar om, at man forudsatte, at kun en tredjedel vil have tilknytning til arbejdsmarkedet efter første jobtilbud, laver man lidt fiksfakseri for at få tallene til at passe her i 1985, hvor man har indgået et nyt forlig med det radikale venstre, og det radikale venstre er altså hoppet i med begge ben.

Er det sådan, at det er en tredjedel, det drejer sig om, som det fremgår af de utallige svar, vi har fået, også svar på spørgsmål 214? Eller er det sådan, at det sidste svar, vi har fået, giver det rigtige tal, at 50 pct. af de langtidsledige bliver i arbejde? Så er det et helt anderledes perspektiv, vi skal til at diskutere det ud fra. Regeringen og det radikale venstre har hidtil sagt, at arbejdstilbudsordningen har været en fiasko, fordi kun en